

[Socialministeren.]

C. J. F. Sven kan maaske bedst forklare det, da han og hans Parti endog var imod Nedsættelsen af disse Kontingenter.

Er Forholdet ikke det, at Arbejderklassen alene til de tre vigtigste Love under Socialforsikringen, saaledes som en af Socialdemokratiets ærede Ordførere, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, fremhævede det under sin Tale ved Finanslovbehandlingen, har udredet ganske mægtige Beløb? Der er i Tiden fra 1908—09 op til 1927—28 udbetalt 299 Mill. Kr. eller gennemsnitlig 15 Mill. Kr. om Aaret til arbejdsløse. Af disse 299 Mill. Kr. har Staten betalt de 128, Arbejderne selv de 138 og Kommunerne 33 Mill. Kr. Til Sygekasserne har Staten fra 1900 til 1926 betalt 137 Mill. Kr., men Medlemmerne 304 Mill. Kr. og Kommunerne 10 Mill. Kr. Til Invalidefonden har Stat og Kommuner betalt 28 Millioner, men Medlemmerne 41 Mill. Kr. Hvis man tager disse tre vigtige Forsikringsinstitutioner til Gavn for Arbejderne, i særlig Grad da, altsaa Sygekasserne, Invalideforsikringen og Arbejdsløshedskasserne, hvortil der i Aar paa Finanslovforslaget er opført et Tilskud af 20 1/4 Mill. Kr., saa har Arbejderne efter disse Love i Tiden fra 1900 til 1927 betalt 483 Mill. Kr., Staten 293 og Kommunerne 39 Mill. Kr. Og den Stigning, der er sket med Hensyn til Kontingentydelserne, er naturligtvis, som det fremgaar af disse Tal, uhyre. For Sygekassernes Vedkommende var Medlemstallet i 1901: 203 100, nu er det steget til ca. 1 1/2 Million; Sygekasserne er i Virkeligheden blevet en Folkeforsikring, Medlemstallet er steget til det 7-dobbelte, men Kontingentet er steget fra 2 Millioner til 27 1/4 Mill. Kr., og hvis man regner Invalidefondsbidrag med, er det steget til 34 Mill. Kr.; det er altsaa 13 à 17 Gange saa stort. For Arbejdsløshedskassernes Vedkommende er Medlemstallet vokset fra ca. 84 000 i 1908—09 til ca. 274 000 i Øjeblikket, det er altsaa godt tre Gange saa stort; men Kontingentet er steget fra godt 1 Million i 1908 til 21 Mill. Kr., det er altsaa 20 Gange saa stort. Men Arbejdslønningerne er ikke steget hverken med 5 eller 20 Gange. Det er der heller ingen, der tror.

Hvad nu specielt Kontingenterne netop til Arbejdsløshedsforsikringen angaar, saa oplyste den ærede Ordfører for de Radikale og særlig den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, jo forleden, hvilken voldsom Stigning der havde fundet Sted ogsaa af det enkelte Medlems Kontingentbidrag, dette

Bidrag, som i Arbejdsløshedskassernes første Tiaar gennemsnitlig var ca. 12 Kr., men som stadig er steget, indtil Stigningen, foreløbig i hvert Fald, kulminerede i 1928—29 med et Gennemsnitskontingent paa 70 Kr. 52 Ø., der var endda Fag, hvor Kontingentet andrager op til 169 Kr., og hvor Medlemmerne desuden til Krisefonden maatte betale 33 Kr. Jeg henviser herom i det hele til den Udvikling, det ærede Medlem Hr. Einer Jensen gav.

Det er dog virkelig Forhold, som, naar man ser dem i Sammenhæng, maa gøre Indtryk paa hver den, der er socialt interesseret, og paa hver den, der ikke er blevet sløv og ligegyldig af den megen Tale om disse forskellige Forhold gennem Aarene. Det er Tal, som har vakt Beundring og Forundring ogsaa hos Embedsmændene, ogsaa i Arbejdsdirektoratet, og endda er Forholdet jo det, at disse Aar, trods disse voldsomme Kontingenter, har opvist en stærk Stigning ikke alene i Hjelpekasseudgifterne, men ogsaa i de egentlige Fattigvæsensudgifter, hvad jeg har haft Lejlighed til at gøre Rede for i de sidste Dage.

Er det urimeligt at tro, at disse Forhold ogsaa maatte kunne gøre Indtryk paa de Konservative og paa Venstre? Mon ikke disse Partier saavel som Retsforbundet skulde kunne se, hvor vældige Byrder Arbejderklassen selv har lagt paa sine Skuldre for at holde sig oppe under Trykket af hele den økonomiske Situation, den har levet i? Og ser disse ærede Ordførere og disse ærede Partier ikke Nødvendigheden af, Samfundets afgørende Interesse i, at netop Arbejdsløshedsforsikringen ikke bryder sammen? Ja, maaske kunde det rent politisk være en øjeblikkelig Triumf for en meget kortsynet Modstanderbetragtning; socialt vilde det være en Ulykke, og nationaløkonomisk vilde det blive en yderst slet Forretning for Samfundet, ogsaa for de politiske Spekulanter og for Skatteborgersjæle, for de vilde se Forsørgelsesudgifterne stige voldsomt fra Aar til Aar, som vi allerede saa det som Følge af det Forslag, der blev gennemført i 1927, de vilde se Forsørgelsesudgifterne vokse utallige Millioner udover, hvad der her foreslaas fra det offentlige netop til Aflastning af Forsørgelsesbyrden og til Afstivning og yderligere Udbygning af Arbejdsløshedsforsikringen. Det er jo disse to Formaal, der ligger bagved denne Lovgivning fra min Side, ikke noget Ønske om at følge Fagforeningsdiktater, Diktater, som jeg for øvrigt ikke kender det allerfjerneste til. Det er de to Formaal, der har dikteret Regeringen med alt skyldigt Hensyn til de poli-